

[Agerschau]

Problemet har været kendt i efterhånden mange år, og på den baggrund bedes ministeren tilkendegive, hvilke initiativer der vil blive taget for at løse problemet.

Svar (3/8 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Efter bistandsloven er det kommunalbestyrelsens ansvar, at kommunen råder over det nødvendige antal plejehjemspladser og beskyttede boliger for at kunne tilgodese behovet. Det er ligeledes kommunalbestyrelsens ansvar, at der kan ydes bistand i eget hjem.

Efter den nye lov om boliger for ældre og personer med handicap, der trådte i kraft den 1. juli 1987, er der ikke fastsat nogen egentlig kvote for kommunernes opførelse af ældreboliger.

Efter ældreboligloven skal alle offentlige ældreboliger finansieres ens, og som konsekvens heraf kan der fra den 1. januar 1988 ikke længere opføres plejehjem og beskyttede boliger efter bistandsloven. De allerede eksisterende plejehjem og beskyttede boliger kan fortsat drives efter bistandslovens regler, og så efter mindre reparationer og ombygninger.

De nye finansieringsregler bevirker, at det bliver billigere for kommunerne at opføre nye ældreboliger set i forhold til opførelse af plejehjem og beskyttede boliger.

Selv om ældreboligerne som hovedregel skal være selvstændige boliger, kan kommunerne bygge såkaldt »uselvstændige« boliger, dvs. boliger uden eget køkken, hvis der lokalt er behov for det.

Fra ældreboligerne skal der kunne tilkaldes hjælp på ethvert tidspunkt af døgnet. Med hvilke midler tilkald skal kunne ske, er overladt til den enkelte kommunes beslutning.

Med ældreboliglovens bestemmelser og de ca. 50.000 plejehjemspladser, vi har, tror jeg at kommunerne i vid udstrækning kan formindske problemet med ventelister til plejehjem.

Det mest overhængende problem er de ældre, som opholder sig på en sygehusafdeling, mens de venter på en plejehjemsplads.

Derfor har jeg foreslået boligministeren og indenrigsministeren, at der snarest tages drøftelser op på embedsmandsplan med henblik på forslag til mulige løsninger.

Ud over at opføre nye ældreegnede boliger og udbygge hjemmehjælp, døgnplejeordninger og døgnberedskabsordninger tror jeg at vi bliver nødt til at begynde at tænke på mere utraditionelle baner for at afhjælpe ventelisteproblemet inden for en rimelig tid. Mere tværfagligt arbejde og nye former for bofællesskaber og kollektiver er måske nogle af de mulige løsninger til afhjælpning af problemet.

Mange kommuner har allerede gjort en stor indsats, og jeg er sikker på, at alle kommuner vil arbejde seriøst og målrettet for at nedbringe ventelisterne til en egnet bolig eller anden hjælpeforanstaltning.

Spm. nr. S 1528

Til *ministeren for offentlige arbejder* (23/7 87) af:

Poulsgaard (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at beregnet på kilometerbasis er busserne det dyreste befordringsmiddel, vi har, efterfulgt af jernbanerne og som nummer tre privatbilismen?«

Begrundelse

Et folketingsflertal ønsker at bruge flere midler på den kollektive trafik. Imidlertid er det en kendt sag – det er spørgeren sikker på at ministeren vil bekræfte – at de dyreste kilometer pr. passager er de kilometer, der køres med bus, efterfulgt af togdrift og med bilen på tredjepladsen. Det beviser, at de laveste transportudgifter kan henføres til privatbilismen.

Når man som spørgeren bor i et tyndtbefolket område og ser de tomme busser, der kører rundt dér, er det ubegribeligt, at man vil have flere penge til den kollektive trafik. I stedet burde man sørge for at få vejnet og gang- og cykelstier udbygget og i det hele taget sørge for at sikre de svage parter i trafikken, nemlig børn og cyklister. Men at bruge flere midler på den kollektive trafik er at smide pengene ud ad vinduet.

Svar (3/8 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Nej, det kan jeg ikke bekræfte. Så enkelt kan tingene ikke stilles op.